

תת"ע 6240/12/19 - מדינת ישראל נגד שלמה פימה

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 6240-12-19 מדינת ישראל נ' פימה
תיק חיצוני: 30251269392

בפני	כבוד השופט, סגן הנשיא נאיל מהנא
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	שלמה פימה

החלטה

לפני בקשת הנאשם לחזרה מהודיה, ולהשבת התיק לבית משפט לתעבורה בבאר-שבע.

החלטתי לדחות את הבקשה כפי שיפורט להלן.

תחילתו של תיק זה בכתב אישום אשר הוגש כנגד הנאשם בבית משפט לתעבורה בבאר שבע, בגין עבירה של עקיפת רכב אחר כשהדרך לא הייתה פנויה במרחק מספיק כדי לאפשר ביצוע העקיפה בבטחה, ובכך גרם לסיכון נסיעתו של רכב אחר, בניגוד לתקנה 48(ד) לתקנות התעבורה.

עפ"י הנטען בכתב האישום, ביום 08.03.19 בשעה 11:45, נהג הנאשם ברכב פרטי בכביש 90 מצפון לדרום ועקף רכב אחר תוך גרימת סיכון נסיעתו של רכב אחר.

הדיון נקבע ליום 09.01.20 בבית משפט לתעבורה ב"ש ומשלא התייצב הנאשם לדיון הוא נשפט בהעדרו והוטלו עליו עונשים של פסילה, פסילה על תנאי וקנס.

ביום 24.03.20 הוגשה בקשה לבית משפט לתעבורה ב"ש לביטול פסק הדין הנ"ל בטענה כי הנאשם עתר להעברת מקום הדיון לבית משפט לתעבורה בירושלים וכי בהחלטתו מיום 07.07.19 נעתר בית משפט העליון לבקשתו והורה על העברת הדיון לבית המשפט לתעבורה בירושלים.

בהחלטת ההעברה ציין בית משפט העליון כי "כעולה מהבקשה, התיק נקבע לדיון ליום 09.01.20 וטרם קוימה בו הקראה. המבקש מתגורר במרחק גיאוגרפי רב יחסית לבית משפט לתעבורה בבאר-שבע ומצהיר כי הוא מודה במיוחס לו בכתב האישום. לנוכח האמור, דין הבקשה להתקבל. הדיון בתיק יועבר איפוא לבית משפט השלום לתעבורה בירושלים".

בעקבות כך הורה בית משפט לתעבורה באר-שבע בהחלטתו מיום 31.03.20, על ביטול פסק הדין ועל העברת התיק לבית משפט זה כמצוות בית המשפט העליון, והתיק נקבע לדיון בפני ליום 03.06.20.

במועד הדיון התייצב ב"כ הנאשם והצהיר כי הקריא לנאשם את כתב האישום, הסביר לו את תוכנו וכי הנאשם מודה בעובדות כתב האישום.

על סמך הודאה זו הורשע הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, והדיון נדחה לבקשת ב"כ הנאשם לטיעונים לעונש ליום 22.06.20 על מנת שיוכל ב"כ הנאשם להיערך כראוי לטיעונים לעונש.

במועד הנ"ל התייצב ב"כ הנאשם לדיון והצדדים הציגו הסדר טיעון לעניין העונש לפיו ביקשו כי בית המשפט יגזור על הנאשם: פסילה למשך 60 יום בניכוי פסילה מנהלית, פסילה על תנאי וקנס כספי.

ב"כ הנאשם הודיע כי הוא מאשר את הדברים, וכי ההסדר הוסבר לנאשם והוא הבין את תוכנו ומסכים לו וכי הוסבר לו שבית המשפט אינו כפוף להסדר.

לאחר שהצדדים טענו לעונש, בית המשפט מצא לנכון לכבד את ההסדר ולהטיל על הנאשם את העונשים המוסכמים.

למחרת יום הדיון הוגשה הבקשה הזו שלפני לפיה מבקש הנאשם לחזור בו מהודיתו ולהשבת התיק לבית משפט לתעבורה בבאר-שבע. על פי האמור בבקשה, לאחר מתן פסק הדין, פנה המבקש אל בא כוחו ומסר כי נפלה אי הבנה, וכי לא הבין שהעברת הדיון מבית משפט לתעבורה בבאר-שבע כרוכה בהודאה במיוחס לו בכתב האישום במתכונתו הנוכחית. לפיכך מבקש הוא לאפשר לו לחזור בו מהודיתו, כדי לקבל את יומו בבית המשפט.

מנגד, המשיבה מתנגדת לבקשה. לטענת המשיבה לבית משפט זה אין סמכות להורות על השבת מקום הדיון לבית משפט לתעבורה בבאר שבע לאחר החלטת בית המשפט העליון.

עוד ובנוסף, לטענת המשיבה, מדובר בפסק דין שניתן במסגרת הסדר טיעון כאשר המבקש היה מיוצג.

בתשובה לטענות המאשימה ציין ב"כ המבקש כי הבקשה שהוגשה לבית משפט העליון לא כללה תצהיר, וכי הסדר הטיעון נגע לרכיב העונש בלבד, ונערך לאחר שהמבקש כבר הודה בתיק.

דין

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה קבועה בסעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק") אשר לשונו כדלקמן:

"הודה הנאשם בעובדה, אם בהודיה שבכתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודיה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו".

בהתאם ללשון הסעיף האמור, חזרה מהודיה, רשאי הנאשם להעלות בכל שלב של המשפט. בענייננו, כאשר ניתן גזר הדין, הסתיים המשפט בכל הקשור לסמכותו של בית משפט זה וכעת פתוחה בפני הנאשם האפשרות להעלות טענותיו בערכאת הערעור, שכן משפטו הסתיים והטענה הועלתה לאחר מתן גזר הדין (ראה עפ"ת 45433-03-20 ג'ביילי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 15.07.20)).

יחד עם זאת, בשים לב לעיתוי העלאת הטענה, למחרת מועד מתן גזר הדין, ראיתי לנכון לדון בטענות הנאשם שכן הסמכות לדון בטענה זו לאחר מתן גזר הדין לא נשללה מבית המשפט אשר בפניו התקיים המשפט אף כי דרך המלך לאחר שהסתיים המשפט, להעלות טענה זו בפני ערכאת הערעור.

השאלה העיקרית הנבחנת במסגרת שקילת בקשה של נאשם לחזרה מהודיה, הנה האם הודייתו ניתנה מתוך רצון טוב וחופשי לאחר שהבין את המיוחס לו בכתב האישום.

קיימת גישה מקלה יותר לפיה, תתכן אפשרות להתיר חזרה מהודיה גם במצבים בהם לא נפל פגם בהודיה המקורית והיא נתנה מתוך רצון טוב וחופשי של הנאשם, אך הנאשם הביע רצון כן להילחם על חפותו.

חזרה כזאת מהודיה אפשרית בטרם נגזר דינו של הנאשם, ורק כאשר בית המשפט השתכנע כי רצונו של הנאשם להילחם על חפותו הוא אותנטי וכי לא יצמח לנאשם יתרון דיוני כתוצאה מחזרתו מההודיה, קרי- כאשר אין חשש שמדובר בפעולה "תכסיסנית" (ע"פ 3754/91 **מדינת ישראל נ' סמחאת**, פ"ד מה(5) 799 (1991)).

המבחן הרלבנטי בנסיבות אלה הוא המבחן המניע, האם המדובר ברצון כן ואמיתי של הנאשם לחזור בו מהודאת שווא שמסר ולהוכיח חפותו או שמא מדובר במהלך טקטי על מנת לגרוף תועלת משפטית. עוד נקבע כי מבחן עיתוי הבקשה לחזרה מהודיה מהווה כלי עזר לבחינת המניע לבקשה (ראו ע"פ 6349/11 **שניידר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) (10.6.2013) ורע"פ 445/16 **יובל זקן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.1.2016)).

הבקשה שבפניי אינה מבוססת על רצונו הכן של הנאשם להילחם על חפותו, אלא נובעת מחישוב טקטי להשגת רווחים הנוגעים לסעיף האישום שבו הוא הודה והנקודות שנרשמו לחובתו בעקבותיו. זו גם הסיבה המוצהרת שהופיעה בבקשה "כתב האישום במתכונתו הנוכחית".

הפסיקה בעניין זה ברורה, הטיעון לפיו הנאשם הבין באיחור את השלכות הודייתו באשר להליכים אחרים נגדו (בין אם הליכים אזרחיים או האמצעי תיקון של משרד הרישוי), אין בו כדי להצדיק קבלת הבקשה (ע"פ 7964/13 **רובינשטיין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.12.2013)).

הנאשם אינו בגדר "סוחר בשוק" המשפט הפלילי (ע"פ 3227/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.01.11)). הוא היה מיוצג על ידי עורך דין שהצהיר כי הוא הסביר לנאשם את כתב האישום וכי הוא הבין את תוכנו ומודה במיוחס לו בכתב האישום. יתירה מכך, מועד הטיעונים לעונש נדחה למועד מאוחר יותר בו הוצג ההסדר לעניין העונש שגם אליו הוא הסכים לאחר שבא כוחו הצהיר כי הסביר לו את ההסדר.

בנסיבות אלה ובהתאם לנימוקים אשר פורטו לעיל, הגעתי לכלל מסקנה שלא התקיימו התנאים להתיר לנאשם לחזור מהודייתו. התרשמותי כאמור, כי בקשת הנאשם נובעת מטעמים טקטיים, לשם השגת יתרון דיוני וממניע של תיקון כתב האישום (בדרך של מחיקת הנקודות) ולא מתוך רצון אמיתי לעמוד על חפותו או בשל כך שלא הבין את פשר הודייתו.

במכלול האמור לעיל אני מורה על דחיית הבקשה.

ניתנה היום, י"ד אב תש"פ, 04 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.